

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бондар Ксенії Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 31, частини першої статті 36, абзацу другого частини першої статті 39 Житлового кодексу Української РСР

м. К и ї в
25 серпня 2020 року
№ 171-2(I)/2020

Справа № 3-118/2020(255/20)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого, доповідача,
Кривенка Віктора Васильовича,
Туницького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бондар Ксенії Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 31, частини першої статті 36, абзацу другого частини першої статті 39 Житлового кодексу Української РСР.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Бондар К.А. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають статтям 21, 22, 24, частині першій статті 33, частинам першій, другій статті 47, статті 48, частині першій статті 64 Конституції України (є неконституційними), положення статті 31, частини першої статті 36, абзацу другою частини першої статті 39 Житлового кодексу Української РСР (далі – Кодекс).

Оспорюваними положеннями Кодексу передбачено:

– „Громадяни, які потребують поліпшення житлових умов, мають право на одержання у користування жилого приміщення в будинках державного або громадського житлового фонду в порядку, передбаченому законодавством Союзу РСР, цим Кодексом та іншими актами законодавства Української РСР. Жилі приміщення надаються зазначеним громадянам, які постійно проживають у даному населеному пункті (якщо інше не встановлено законодавством Союзу РСР і Української РСР), як правило, у вигляді окремої квартири на сім'ю“ (стаття 31);

– „Облік громадян, які потребують поліпшення житлових умов, здійснюється, як правило, за місцем проживання у виконавчому комітеті районної, міської, районної в місті, селищної, сільської Ради народних депутатів“ (частина перша статті 36);

– громадяни беруться на облік потребуючих поліпшення житлових умов: „за місцем проживання – виконавчим комітетом районної, міської, районної в місті, селищної, сільської Ради народних депутатів за участю громадської комісії з житлових питань, створюваної при виконавчому комітеті“ (абзац другий частини першої статті 39).

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Бондар К.А. звернулася до суду з позовом до виконавчого комітету Сумської міської ради про визнання незаконною відмови у включенні її до списку громадян, які мають право на позачергове одержання жилого

приміщення на підставі частини шостої статті 49 Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–ХІІ зі змінами, та зобов’язання забезпечити її протягом шести місяців благоустроєним житловим приміщенням у позачерговому порядку.

Зарічний районний суд міста Суми рішенням від 12 квітня 2018 року відмовив у задоволенні позову Бондар К.А. Апеляційний суд Сумської області постановою від 30 серпня 2018 року скасував рішення суду першої інстанції та задовольнив позовні вимоги Бондар К.А. Верховний Суд у складі колегії суддів Третьої судової палати Касаційного цивільного суду постановою від 18 березня 2020 року скасував постанову Апеляційного суду Сумської області від 30 серпня 2018 року і залишив в силі рішення Зарічного районного суду міста Суми від 12 квітня 2018 року, зазначивши, що „із заявою про взяття на квартирний облік Бондар К.А. звернулася до Сумської міської ради у липні 2015 року, тобто, коли норма частини шостої статті 49 Закону № 1789–ХІІ вже втратила чинність“.

Бондар К.А. стверджує, що встановлені оспорюваними положеннями Кодексу дискримінаційні вимоги щодо постійного проживання у конкретному населеному пункті як передумова реалізації права на позачергове отримання жилого приміщення порушили її права на житло та достатній життєвий рівень для себе і своєї сім’ї.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований

в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (частина перша, пункт 6 частини другої статті 55).

Зі змісту постанови Верховного Суду від 18 березня 2020 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Бондар К.А., вбачається, що положення статті 31, абзацу другого частини першої статті 39 Кодексу щодо неконституційності яких звернувся автор клопотання, в ній не застосовувались.

Крім того, Бондар К.А. не обґрунтувала, в чому саме полягає невідповідність положення частини першої статті 36 Кодексу Конституції України, а навела свою інтерпретацію, адже зі змісту зазначеного положення Кодексу випливає, що воно не встановлює імперативної вимоги щодо здійснення обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов, саме за місцем реєстрації, як вважає автор клопотання, а передбачає здійснення такого обліку, як правило, за місцем проживання.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог частини першої, пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бондар Ксенії Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 31, частини першої статті 36, абзацу другого частини першої статті 39 Житлового кодексу Української РСР на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**